

Güneş Işığı Satan Sincap

Ebru Mina TOMURCUK

Güneş Işığı Satan Sincap

Ebru Mina TOMURCUK

Yeşil bir bahçenin sıcacık bir köşesinde, sincap Sadie rahat bir ağaç kovuğunda yaşırdı. Kürkü sıcak kızıl-kahverengi, karnı krem beyazıydı ve büyük kehribar gözleri fikirlerle parıldardı. Üzerinde işlemeli bir güneş amblemi olan gök mavisi bir önlük ve minik yuvarlak gözlükler takardı. Her sabah meşe palamutları toplar ve güneş ışığının yaprakların arasından dans edişini izlerdi.

Parlak bir günde Sadie'nin harika bir fikri oldu. Temiz bir cam kavanoz alıp güneşe tuttu. Işık içeri doldu, sıcacık ve altın rengi. Kapağı sıkıca kapattı. "Bakın!" diye ciyakladı. "Güneş ışığı yakaladım!" Kavanoz küçük bir fener gibi parladı. Sadie'nin kabarık kuyruğu heyecanla kıpırdadı ve kavanozları birbirini ardına doldurdu.

Sadie bahçenin kenarında küçük bir dükkân açtı. Ahşap bir tabelada şöyle yazıyordu: SATILIK GÜNEŞ IŞIĞI. Parlayan kavanozlarını bir rafa dizdi, her biri hafifçe parlıyordu. İlk müşteri, sarı puantiyeli elbisesi ve kırmızı kurdeleli fiyonkuyla tavşan Lily'ydi. "Oo!" diye soludu Lily. "Bir kavanoz güneş ışığı! Bir tane alabilir miyim?"

Lily kavanozunu eve götürüp masaya koydu. Işıl ışıl parladı, mutfağını sıcak ve aydınlık yaptı. Haber hızla yayıldı. Yeşil boyun atkısı ve minik sepetiyle kirpi Toby de bir tane aldı. Kısa sürede bahçenin her yerinden hayvanlar geldi. Sadie'nin dükkânı her zaman kalabalıktı ve kavanozları her gün tükeniyordu.

Sadie ünlü oldu. Hayvanlar erkenden sıraya girip paralarını sıkıca tutuyorlardı. "Bir kavanoz, lütfen!" "İki kavanoz!" Herkes bir parça güneş ışığı istiyordu. Sadie şafaktan akşam karanlığına kadar çalıştı, kavanozları doldurup kurdeleler bağladı. Çantası paralarla şişti. Gururlu ve mutluydu—herkes onun güneş ışığını seviyordu! Ama aynı zamanda çok, çok meşguldü.

Sonra garip bir şey oldu. Lily'nin kavanozu kararmaya başladı. Altın parıltı titredi ve söndü, mumun eriyip bitmesi gibi. "Olamaz!" diye bağırdı Lily. "Güneş ışığım gitti!" Kavanozu Sadie'ye geri getirdi. "Artık parlamıyor," dedi üzgün bir şekilde. "Tamir edebilir misin?" Sadie gözlüklerinin ardından donuk kavanoza baktı.

Sadie her şeyi denedi. Kavanozu salladı, camı parlattı ve tekrar güneşe tuttu. Ama ışık geri gelmedi. Birer birer, diğer hayvanlar da kavanozlarıyla geri döndü. Toby'nin kavanozu donuktu. Farelerin kavanozu karanlıktı. "Bizim güneş ışığımız da söndü," dediler. Sadie'nin dükkânı sessizleşti ve kalbi ağırlaştı.

Sadie boş kavanozlarının arasında tek başına oturdu. "Güneş ışığı neden kalmıyor?" diye merak etti. Kabarık kuyruğu sarktı. Tam o sırada Baykuş yaşlı meşe ağacından süzülerek indi. Koyu mor örgü atkısı ve pirinç çerçeveli minik okuma gözlükleri vardı. Altın gözleri şefkatliydi. "Seni ne üzüyor, küçük dostum?" diye nazıkçe sordu.

Sadie Baykuş'a solmuş kavanozları gösterdi. "Güneş ışığını yakaladım," dedi. "Ama hep sönüyor. Herkesi mutlu etmek istemiştim." Baykuş yavaşça başını salladı. "Güneş ışığı kavanozlarda saklanmak için değildir," dedi. "Özgürce keyfini çıkarmak içindir. Onu kilitlediğinde kayıp gider. Ama açıkça paylaştığında asla tükenmez."

Sadie Baykuş'un sözlerini düşündü. Güneşli bir sabahta bahçenin nasıl hissettirdiğini hatırladı—herkes için sıcacık ve aydınlık. "Yani güneş ışığı satmak yanlış bir fikirdi?" diye sordu. Baykuş gülümsedi. "Yanlış değil," dedi. "Sadece tam doğru değil. Mutluluğu paylaşmak istedin. Bu güzel bir dilekti. Şimdi daha iyi bir yol bulalım."

Sadie ve Baykuş bir plan yaptılar. Dükkân tabelasını indirdiler ve tüm boş kavanozları dışarı taşıdılar. "Dükkânı bir bahçeye dönüştürelim," dedi Sadie. "Herkesin birlikte oynayabileceği güneşli bir bahçeye!" Lily ve Toby yardıma geldi. Tohumlar ektiler ve suladılar. Kavanozları ışığı yakalayıp parıldasınlar diye çubuklara yerleştirdiler.

Bütün hayvanlar el ele verdi. Toby minik sepetiyle toprak taşıdı. Lily parlak çiçekler dikti. Sadie kavanozları dallara astı, orada güneşi yakalayıp küçük fenerler gibi parladılar. Baykuş tüneğinden izledi, atkısı dalgalanıyordu. Yavaş yavaş, eski dükkân renk ve ışıkla dolu güzel bir bahçe oldu.

Bahçe hazırды. Güneş ışığı üzerine döküldü, sıcacık ve özgür. Lily çiçeklerin arasında zıpladı, kulakları hopluyordu. Toby çimenlerde mutlulukla yuvarlandı. "Bu bir kavanozdan çok daha iyi!" diye güldü Lily. Sadie arkadaşlarına baktı. Kalbi hiç olmadığı kadar doluydu. Güneş ışığı her yerdeydi ve kimse satın almak zorunda değildi.

O günden sonra bahçe her zaman arkadaşlarla doluydu. Sıcak ıřıkta oynadılar, bitki diktiler ve hikâyeler paylařtılar. Sadie gök mavisi önlüğünü korudu, ama artık üzerinde çamurlu pati izleri vardı. Aldırmadı. "Mutluluk paylařtıkça artar," dedi. Ve bunun doğru olduğunu biliyordu. Dostluğun, en iyi güneř ıřığı olduğuna karar verdi.

Baykuş sık sık bahçeyi ziyaret eder, alçak bir dala tünardı. "Görüyor musun?" dedi bir öğleden sonra. "Güneş asla ödeme istemez. Sadece parlar." Sadie başını salladı. Güneş ışığının sahiplenilemeyeceğini veya satılamayacağını öğrenmişti. Ama birlikte keyfini çıkarabilirdi. Ve bu her günü altın gibi ve aydınlık hissettiriyordu.

Eğer bir gün çiçeklerle, arkadaşlarla ve ışıktaki parıldayan kavanozlarla dolu bir bahçeden geçerseniz, durun ve merhaba deyin. Sincap Sadie ağacından el sallayacak, gözlükleri parlıyor olacak. Size dikmeniz için bir tohum verebilir. Ve siz de hissedeceksiniz—paylaşıldıkça büyüyen o sıcak, özgür güneş ışığını.